

9.3.2007

Dnro 256/4/06

Ratkaisija: Oikeusasiamies Riitta-Leena Paunio

Esittelijä: Oikeusasiamiehensihteeri Juha Niemelä

VIIVÄSTYS SAIRAUSPÄIVÄRAHAVALITUKSEN KÄSITTELYSSÄ

1

KANTELU

Kantelija arvosteli 21.1.2006 ja 31.1.2006 päivätyissä kirjoituksissaan Kansaneläkelaitoksen, sosiaaliviranomaisten ja Potilasvakuutuskeskuksen menettelyä.

Kantelijan mielestä hänen asioidensa käsittely Kansaneläkelaitoksessa ja Potilasvakuutuskeskuksessa oli kestänyt liian kauan. Hän kertoi valittaneensa Kansaneläkelaitoksen 14.6.2005 antamasta hylkäävästä eläkepäätöksestä jo 15.6.2005. Kansaneläkelaitos oli kuitenkin kantelijan mukaan vasta seitsemän kuukauden kuluttua eli 24.1.2006 ilmoittanut siirtäneensä valituksen tarkastuslautakunnalle. Potilasvakuutuskeskus oli kantelijan mukaan käsitellyt hänen asiaansa jo lähes vuoden. Lisäksi kantelija ihmetteli, miksi toimeentulotuki evätään hyvin vähäisen omaisuuden vuoksi.

- - -

3

RATKAISU

3.1

Kansaneläkelaitoksen menettely

3.1.1

Kannanotto

Katson Kansaneläkelaitoksen eläke- ja toimeentuloturvaosaston menetelleen lainvastaisesti siinä, että se on vastoin kansaneläkelain 73a §:ää siirtänyt kantelijan Kansaneläkelaitokselle 20.6.2005 toimittaman valituskirjelmän tarkastuslautakunnalle valituksena käsiteltäväksi vasta 23.1.2006.

Muilta osin Kansaneläkelaitoksen menettely ei anna minulle aihetta toimenpiteisiin.

Perustelen kannanottojani seuraavasti.

3.1.1.1

Kansaneläkelaitoksen menettely valituksen siirtämisessä

Kansaneläkelaitoksen selvitys tapahtumista

Kansaneläkelaitos antoi kantelijalle 14.6.2005 hylkäävän päätöksen hänen työkyvyttömyyseläkehakemukseensa. Kantelija haki päätökseen muutosta Käpylän toimistoon 20.6.2005 jättämälläan valituksella. Toimisto siirsi valituksen 21.6.2005 sähköisesti eläke- ja toimeentuloturvaosastolle. Osasto siirsi valituksen ja sen johdosta antamansa lausunnon tarkastuslautakunnalle 24.1.2006.

Kansaneläkelaitoksen mukaan eläke- ja toimeentuloturvaosasto siirtyi sähköiseen asiakirjahallintajärjestelmään keväällä 2005. Sen mukaan laitoksessa ei siirtymävaiheessa osattu kattavasti ennakoida järjestelmän vaikutusta muutoksenhakuasioihin, mikä johti valitusten ruuhkautumiseen. Muutoksenhakuasioihin lisättiin voimavaroja ja käsittelyprosesseja tarkistettiin. Toimenpiteet eivät kuitenkaan ehtineet vaikuttaa jo ruuhkautuneisiin muutoksenhakuasioihin, joiden käsittelyssä ei ole kyetty toimimaan laissa säädettyssä määräajassa.

Kansaneläkelaitos myöntää lausunnossaan, että kantelijan eläkevalituksen käsittely kesti liian kauan. Sen mukaan laitoksessa on jo kohdennettu lisää voimavaroja muutoksenhakuasioiden käsittelyyn. Myös käsittelyprosesseja tullaan edelleen parantamaan.

Menettelyn arviointia

Perustuslain 21 §:n 1 momentin mukaan jokaisella on oikeus saada asiansa käsitellyksi toimivaltaisessa viranomaisessa asianmukaisesti ja ilman aiheetonta viivytystä. Säännös velvoittaa viranomaista pyrkimään kaikissa käsittelemissään asioissa mahdollisimman joutuisaan käsittelyyn. Käsittelyn joutuisuus on tärkeää yksilön oikeusturvan kannalta. Vuodesta 2004 alkaen viivytyksettömästä käsittelystä on säädetty lisäksi hallintolaissa, jonka 23 § velvoittaa viranomaisia käsittelemään asian ilman aiheetonta viivytystä.

Käsitykseni mukaan erityisesti sosiaalivakuutusasioiden käsittelyn tulisi olla joutuisaa. Niissä annettavilla päätöksillä on usein taloudellisesti suuri merkitys asianosaiselle. Sen vuoksi niitä koskevat asiat tulisikin käsitykseni mukaan käsitellä mahdollisimman nopeasti.

Hallintolakia sovelletaan Kansaneläkelaitoksen toimintaan myös silloin, kun etuusasiaa käsitellään laitoksessa muutoksenhakuasiana tai itseoikaisuna. Näin ollen hallintolaissa säädetty velvollisuus käsitellä asia ilman aiheetonta viivytystä koskee myös etuusasiassa tehdyn valituksen käsittelemistä. Sen lisäksi eri etuuslaeissa on säädetty nimenomaisista määräajoista, joiden puitteissa Kansaneläkelaitoksen on valituksia käsiteltävä.

Kansaneläkelain 73 a §:n 2 momentin mukaan Kansaneläkelaitoksen on nimittäin, jos se ei hyväksy kaikilta osin sille toimitetussa valituksessa esitettyjä vaatimuksia, toimitettava valituskirjelmä ja lausuntonsa 30 päivän kuluessa valitusajan päättymisestä asianomaisen muutoksenhakuelimen käsiteltäväksi. Lainkohdan 3 momentin mukaan se voi poiketa määräajasta, jos valituksen johdosta tarvittavan lisäselvityksen hankkiminen sitä edellyttää.

Lisäselvityksen hankkimisesta on tällöin viipymättä ilmoitettava valittajalle. Valituskirjelmä ja lausunto on kuitenkin aina toimitettava asianomaiselle muutoksenhakuelimelle viimeistään 60 päivän kuluessa valitusajan päättymisestä.

Hallituksen esityksessä työ- ja kansaneläkelainsäädännön muutoksenhakusäännösten uudistamisesta (HE 117/1994) todetaan, että edellä kerrotulla sääntelyllä on tarkoitus korostaa laitosten vastuuta asioiden käsittelemisessä. Säännösten avulla on haluttu myös nopeuttaa asioiden käsittelyä.

Kansaneläkelaitos oli lähettänyt 14.6.2005 antamansa päätöksen kantelijalle 15.6.2005. Valitusaika päätökseen päättyi näin ollen 22.7.2005. Kansaneläkelain edellä kerrotun säännöksen 2 momentin mukainen pääsääntöinen määräaika siirrolle päättyi puolestaan 21.8.2005 ja 3 momentin mukainen 60 päivän määräaika 20.9.2005.

Kansaneläkelaitoksen eläke- ja toimeentuloturvaosasto lähetti kantelijan valituksen ja sen johdosta antamansa lausunnon työttömyysturvalautakunnalle 23.1.2006. Kantelija oli saamani selvityksen mukaan tätä ennen eli 18.1.2006 toimittanut Kansaneläkelaitokselle valituksensa tueksi uuden samana päivänä päivätyn lääkärinlausunnon. Kansaneläkelaitos on lausunnossaan kuitenkin todennut, että eläke- ja toimeentuloturvaosaston asiantuntijalääkäri on vasta 20.2.2006 katsonut, ettei uusi lausunto aiheuta muutosta asiaan. Kansaneläkelaitos toimitti lääkärinlausunnon 1.3.2006 tarkastuslautakunnalle, joka antoi valituksen johdosta päätöksensä 21.3.2006.

Käsitykseni mukaan eläke- ja toimeentuloturvaosasto n olisi tullut toimittaa kantelijan valituskirjelmä ja sen johdosta antamansa lausunto tarkastuslautakunnalle laissa säädetyn pääsääntöisen määräajan puitteissa eli viimeistään 21.8.2005. Tämän määräajan se on siis ylittänyt noin viidellä kuukaudella. Osasto ei ole saamani selvityksen mukaan myöskään ilmoittanut kantelijalle lausunnon antamisen viivästymisestä.

Pidän tärkeänä, että Kansaneläkelaitos noudattaa tarkasti laissa valituksen käsittelylle säädettyjä määräaikoja. Asia oli esillä alkuvuodesta 2005 myös eräissä kanteluasioissa. Niihin antamissani ratkaisuissa (esim. 22.3.2005, dnro 432/4/04), arvostelin eräitä Kansaneläkelaitoksen vakuutuspiirejä ja toimistoja määräaikojen ylityksistä. Kansaneläkelaitos antoiinkin näiden kannanottojeni johdosta 6.5.2005 toimihenkilöilleen osasto-ohjeen, jossa korostettiin määräaikojen noudattamista. Myös eläke- ja toimeentuloturvaosaston olisi nähdäkseni viimeistään tuolloin tullut kiinnittää erityistä huomiota määräaikojen noudattamiseen valitusasioissa.

Käsitykseni mukaan Kansaneläkelaitoksen on järjestettävä valitusasioiden käsittely siten, että se pystyy noudattamaan laissa säädettyjä määräaikoja kaikissa olosuhteissa. Siirtyminen sähköiseen asiakirjahallintajärjestelmään on ollut Kansaneläkelaitokselle suuri muutos työskentelytapoihin ja sillä on ollut vaikutusta muutoinkin etuusasioiden käsittelyn joutuisuuteen. Se ei kuitenkaan käsitykseni mukaan ole hyväksyttävä peruste nyt tapahtuneelle laissa säädetyn ehdottoman määräajan ylittymiselle viidellä kuukaudella.

Huomioni kiinnittyy lisäksi siihen, että saamani selvityksen mukaan Kansaneläkelaitoksen asiantuntijalääkäri käsitteli kantelijan laitokselle 18.1.2006 toimittaman lääkärinlausunnon vasta noin kuukauden kuluttua eli 20.2.2006. Saamastani selvityksestä ei ilmene, miksi lääkärinlausunnon saapumista ei huomattu jo 23.1.2006, kun laitos antoi lausuntoa kantelijan valituksen johdosta. Käsitykseni mukaan asiantuntijalääkäriin lausunnon saaminen uuden lääkärinlausunnon johdosta on kestänyt Kansaneläkelaitoksessa liian kauan.

Tarkastuslautakunta antoi kantelijalle päätöksensä 21.3.2006 eli varsin nopeasti Kansaneläkelaitoksen antaman lausunnon jälkeen ja selvästi valitusten keskimääräistä käsittelyaikaansa (noin 8 kuukautta) nopeammin. Kansaneläkelaitos ei ollut ainakaan tarkastuslautakunnalle 23.1.2006 antamassaan lausunnossa pyytänyt sitä kiirehtimään kantelijan valitusasian käsittelyä.

Tarkastuslautakunnassa tapahtuneen valitusasian ripeän käsittelyn ansiosta kantelijan valitusasian käsittelyn kokonaiskesto ei poikkea valitusten keskimääräisestä käsittelyajasta. Tämä ei kuitenkaan nähdäkseni vähennä Kansaneläkelaitoksen eläke- ja toimeentuloturvaosaston laiminlyöntien moitittavuutta.

Käsitykseni mukaan asiassa ei ole tosin ilmennyt aihetta epäillä, että osasto olisi tahallisesti viivytellyt kantelijan valitusasian käsittelyssä. Osaston antamasta selvityksestä on pääteltävissä, että valitusten siirrolle säädettyjen määräaikojen ylityksiä on tapahtunut sähköiseen asiakirjahallintajärjestelmään siirtymisen yhteydessä enemmänkin. Kansaneläkelaitoksen olisi kuitenkin käsitykseni mukaan tullut varautua uuteen järjestelmään siirtymisen vaikutuksiin muutoksenhakuasioiden käsittelyyn. Määräajan ylittyminen peräti viidellä kuukaudella osoittaa nähdäkseni lisäksi, että eläke- ja toimeentuloturvaosastolla on ollut muitakin puutteita valitusasioiden käsittelyprosessissaan. Kansaneläkelaitos onkin lausunnossaan ilmoittanut ryhtyneensä toimenpiteisiin prosessin kehittämiseksi ja parantamiseksi.

Valitusten siirrolle laissa säädettyjen määräaikojen noudattamisessa on ilmennyt myös vuoden 2006 aikana edelleen ongelmia niin Kansaneläkelaitoksessa kuin esimerkiksi työeläkelaitoksissa. Tämän vuoksi olenkin 9.2.2007 ottanut asian omana aloitteena tutkittavakseni ja pyytänyt sekä Kansaneläkelaitokselta että sosiaali- ja terveysministeriöltä selvitystä ja lausuntoa asiasta (dnrot 488 ja 489/2 /2007).

3.1.1.2

Kansaneläkelaitoksen menettely muilta osin

Kantelija on lisäksi ollut tyytymätön siihen, että Kansaneläkelaitoksen asiantuntijalääkäri on pitänyt häntä työkykyisenä huolimatta kolmen häntä hoitaneen lääkärin päinvastaisista näkemyksistä.

Tältä osin totean, että hoitavien lääkäreiden ja vakuutuslääkäreiden näkemuserot on kysymys, joka on ollut esillä myös eduskunnassa muun

muassa oheisissa kirjallisissa kysymyksissä (KK:t 361 ja 447/2006 vp). Sosiaali- ja terveystieteiden ministeri Tuula Haatainen on niihin antamissaan vastauksissa selostanut hoitavien lääkäreiden ja vakuutuslääkäreiden rooleja sekä niitä toimia, joilla heidän välisiä näkemuseroja pyritään vähentämään.

Kantelijan kirjoituksissaan esittämän ja saamani muun selvityksen perusteella en katso asiassa ilmenneen tältä osin aihetta epäillä Kansaneläkelaitoksen ylittäneen sille laissa säädettyä harkintavaltaa tai käyttäneen sitä väärin.

3.2

Sosiaaliviranomaisten menettely

Nähtäväkseni on hankittu Helsingin kaupungin sosiaaliviraston kantelijalle antama 14.12.2004 antama päätös. Katson sosiaaliviraston ratkaisseensa asian sille laissa säädetyn harkintavallan puitteissa eikä kantelijan kirjoitus anna minulle muutoinkaan aihetta enempään toimenpiteisiin tältä osin.

3.3

Potilasvakuutuskeskuksen menettely

Kantelija arvosteli kirjoituksessaan asiansa käsittelyn kestoa myös Potilasvakuutuskeskuksessa kertoen käsittelyn kestäneen jo lähes vuoden.

Potilasvakuutuskeskuksen selvitys tapahtumista

Korvauspäällikkö antoi 13.3.2006 selvitystä kantelijan asian käsittelystä Potilasvakuutuskeskuksessa. Hän kertoi, että potilasvahinkoasioiden korvauskäsittely on järjestetty keskuksessa siten, että ensin selvitetään, onko potilaalle aiheutunut korvattava potilasvahinko ja sen jälkeen toisessa vaiheessa selvitetään maksettavien korvausten määrä. Käsittelyn hoitavat eri henkilöt. Pitempien ja vaikeimpien ansionmenetys- ja eläkekorvausten laskenta on lisäksi eriytetty niihin erikoistuneille henkilöille.

Korvauspäällikön mukaan kantelijan vahinkoilmoitus saapui keskukseseen 5.1.2005. Päätös siitä, että kyseessä on korvattava potilasvahinko, tehtiin 31.5.2005. Korvauspäällikön mukaan tältä osin kantelijan asia ratkaistiin keskimääräistä nopeammin.

Kantelija palautti tämän jälkeen korvaushakemuksensa keskukseseen 14.6.2005. Potilasvakuutuskeskus maksoi hänelle ensimmäiset korvaukset 1.8.2005 antamallaan päätöksellä. Tällä päätöksellä keskus maksoi kantelijalle kivun ja säryn ennakkokorvausta sekä korvausta pysyvistä viasta ja haitasta.

Korvauspäällikön mukaan kantelijan tapauksessa ja korvauksista päättämisessä on ollut ongelmallista hänen mahdollisen työkyvyttömyytensä ja sen syiden arviointi. Korvauspäällikön mukaan potilasvakuutuskorvauksen kannalta on olennaista tietää muiden työkyvyttömyyden perusteella eläkettä myöntävien laitosten eli kantelijan kohdalla Kansaneläkelaitoksen ja työeläkelaitoksen eläkeratkaisut.

Korvauspäällikön mukaan kantelijan asia eteni kesän 2005 jälkeen siten, että keskuksen asiantuntijalääkäri antoi aluksi lausuntonsa 27.9.2005. Sen jälkeen asiaan päätettiin pyytää vielä keskuksen ylilääkärin lausunto. Ylilääkäri oli kuitenkin esteellinen käsittelemään asiaa, koska vahinko oli sattunut samassa hoitolaitoksessa, johon hän oli työsuhteessa. Korvauspäällikön mukaan tämä aiheutti parin viikon viiveen käsittelyyn. Asia lähetettiin kolmannelle asiantuntijalääkärille, joka antoi lausuntonsa 28.2.2006.

Potilasvakuutuskeskus antoi kantelijalle tämän jälkeen aluksi 13.3.2006 lopullisen päätöksen kivusta ja särystä (nykyisin tilapäinen haitta) sekä korvasi poliklinikkamaksuja ja lääkärinlausunnon hankkimiskulut. Sen jälkeen keskus antoi kantelijalle 26.5.2006 päätöksen työansion menetyksestä. Keskus maksoi näissä päätöksissään kantelijalle korvauksen potilasvahinkolain 10 a §:n mukaisesti korotettuna korvausten viivästymisen vuoksi.

Menettelyn arviointia

Potilasvahinkolain 10 a §:n mukaan Potilasvakuutuskeskuksen on maksettava viivästynyt korvaus viivästysajalta korotettuna, mikäli potilasvahinkolain mukainen korvaus viivästyy. Säännöksen mukaan korvauksen korotus lasketaan viivästysajan jokaiselta päivältä. Sitä ei kuitenkaan lasketa kolmelta kuukaudelta sen kalenterikuukauden päättymisestä, jona vahingon kärsinyt on esittänyt Potilasvakuutuskeskukselle vaatimuksensa sekä korvauksen perustetta ja määrää koskevan sellaisen selvityksen kuin häneltä kohtuudella voidaan vaatia ottaen huomioon myös keskuksen mahdollisuudet hankkia selvitys.

Säännös asettaa siis Potilasvakuutuskeskukselle velvollisuuden käsitellä korvausasiat tietyssä määräajassa. Se sisältää myös keskukselle sanktion sen varalta, että se laiminlyö noudattaa määräaika.

Potilasvakuutuskeskus maksoi siis kantelijalle kahden jälkimmäisen päätöksen mukaiset korvaukset korotettuna. Keskus on siis jo nähdekseni näissä päätöksissä myöntänyt, että kantelijan korvausasian käsittely on kestänyt Potilasvakuutuskeskuksessa liian kauan. Tämän on myös korvauspäällikkö todennut selvityksessään.

Kantelijan asian käsittelyä voidaan tarkastella myös perustuslain 21 §:n 1 momentin ja hallintolain 23 §:n perusteella. Perustuslain mukaanhan jokaisella on oikeus saada asiansa käsitellyksi ilman aiheetonta viivytystä, kun taas hallintolaki velvoittaa viranomaista käsittelemään asian ilman aiheetonta viivytystä.

Korvauspäällikön mukaan kantelijan asian käsittelyn pitkä kesto on johtunut lähinnä asian selvittämisen vaikeudesta. Kantelijan kannalta merkittävintä on ollut hänen työansion menetystä koskevan korvausasiansa käsittelyn pitkä kesto. Näiden korvausasioiden käsittelyajat Potilasvakuutuskeskuksessa olivat arvioitavana keväällä 2006 antamassani kanteluratkaisussa (15.5.2006, dnro 3564/4/04). Pyysin keskukselta tuon asian yhteydessä selvitystä muun muassa siitä, miksi ansionmenetykskorvauksen selvittäminen aloitetaan vasta

muiden korvausten ratkaisemisen jälkeen ja voitaisiinko sanottujen korvausasioiden käsittelyaikaa lyhentää muunlaisella työjärjestyksellä.

Potilasvakuutuskeskus perusteli tuolloin antamassaan selvityksessä käytäntöään seuraavasti:

Potilasvakuutuskeskuksen korvausyksikön toiminta on organisoitu ryhmiin siten, että käsiteltävä asia siirtyy käsittelyn edetessä seuraavaan ryhmään. Vuonna 1999 tähän toimintatapaan siirryttäessä tiedostettiin, että tapauksen siirtäminen ryhmästä toiseen voi hidastaa käsittelyä verrattuna siihen, että sama henkilö käsittelee asian alusta loppuun. Toisaalta tämän toimintatavan etuna on, että korvauskäsittelijät voivat erikoistua, mikä taas nopeuttaa käsittelyä. On myös tärkeää, että uusien työntekijöiden perehdytys voidaan toteuttaa pienemmissä osissa, jolloin uudet työntekijät pääsevät nopeammin tuottavaan työhön.

Ansionmenetykskorvauksen yhteensovittamiseen muiden lakisääteisten korvausten kanssa liittyy myös Potilasvakuutuskeskuksen mukaan tekijöitä, jotka estävät korvauksen määrittelemisen asian alkuvaiheessa. Näin ollen työn organisointi edellä kuvatulla tavalla ei suuressa osassa tapauksia ainakaan merkittävästi viivytä käsittelyä. Tapauksissa, joissa ansionmenetykskorvauksen käsittely on kestänyt poikkeuksellisen kauan, on usein kyse eri vaiheissa tapahtuneiden viiveiden kumuloitumisesta. Usein näiden viiveiden syynä on se, että tapaukseen sisältyy lääketieteellisesti, juridisesti tai korvausoikeudellisesti vaikeita arviointeja useammassa vaiheessa.

Totean lisäksi, että keskus oli jo lähettämäni selvityspyynnön jälkeen muuttanut ohjeistustaan siten, että ainakin ne tapaukset, joissa voidaan päätellä, että korvausten käsittely tulee kestävänsä keskimääräistä pitempään tai joissa ansionmenetyksen selvittely alusta asti kuuluu eläkeryhmälle, tunnustettaisiin mahdollisimman aikaisessa vaiheessa ja siirrettäisiin eläkeryhmään.

Työansion menetystä koskevissa korvausasioissa käsittelyaikoihin vaikuttaa siis nähdäkseni Potilasvakuutuskeskuksessa omaksuttu menettely aloittaa niiden selvittely vasta muiden korvausasioiden tultua ratkaistuksi. Käsittelemisen mukaan tällaista työjärjestelyä ei voida kuitenkaan pitää hyväksyttävänä syynä asioiden käsittelyn viivästykselle. Viranomaisen ja muiden julkista tehtävää hoitavien tulee järjestää toimintansa ja työskentelytapansa siten, että se voi käsitellä asiat ilman aiheettonta viivytystä. Totean lisäksi, että viivästyksen aiheettomuutta arvioitaessa laillisuusvalvonnassa on perinteisesti katsottu, että käsiteltävien asioiden ruuhkautuminen ei ole hyväksyttävä syy niiden käsittelyn viivästykselle.

Kantelijan työansion menetystä koskeva korvausasian 11 kuukauden käsittelyaika on ollut pitkä. Siihen on nähdäkseni vaikuttanut Potilasvakuutuskeskuksen omaksuma edellä kerrottu työskentelyjärjestys. Käsittelyaikaa on lisäksi nähdäkseni pidentänyt kantelijan eläkeasioiden selvittely. Aiheettomana sen sijaan voidaan pitää asian käsittelyn viivästyksiä parilla viikolla sen vuoksi, että se oli lähetetty erehdyksessä esteelliselle

asiantuntijalääkärille.

Kantelija on kuitenkin saanut lain mukaisen korotuksen korvauksen viivästymisen johdosta. Käsitykseni mukaan asiassa ei ole myöskään ilmennyt aihetta epäillä, että Potilasvakuutuskeskus olisi tahallaan viivytellyt kantelijan korvausasioiden käsittelyssä. Kun lisäksi Potilasvakuutuskeskus on jo aiemmin ilmoittanut muuttaneensa ohjeistustaan ansionmenetykskorvausten osalta niitä koskevien hakemusten käsittelyaikojen lyhentämiseksi, ei kantelijan asia anna minulle tältä osin aihetta enempiin toimenpiteisiin.

Lähetän kuitenkin tämän ratkaisuni tältä osin Potilasvakuutuskeskukselle tiedoksi.

4

TOIMENPITEET

Eduskunnan oikeusasiamiehestä annetun lain 10 §:n 1 momentin nojalla annan Kansaneläkelaitoksen eläke- ja toimeentuloturvaosastolle huomautuksen vastaisen varalle edellä kohdassa 3.1.1.1 selostetusta lainvastaisesta menettelystä. Tässä tarkoituksessa lähetän osastolle jäljennöksen päätöksestäni.